

[Albertsen.]

så faldet stærkt. I 1953 var det 56,4 pct., i 1960 var det helt nede på 34 pct., og for 1963 regner man med, at udnyttelsen i hovedstaden vil være under 30 pct.

Denne voldsomme, ja, næsten katastrofale nedgang i udnyttelse og billetsalg har selvfølgelig også givet sig udslag i statens hidtidige indtægter ved forlystelsesafgifterne. Dels er de jo for biografernes vedkommende sat ned fra fem ellevedele til syv syttendele, senere minus en syvendedel og derefter minus en tredjedel, dels er billetsalget som nævnt faldet stærkt — rent økonomisk har tilbagegangen været fra 42 mill. kr. i 1958 til ca. 15 mill. kr. i finansåret 1961-62.

Mange teatre, der tidligere betalte afgifter, er nu som følge af den skattefri bundgrænse på 30.000 kr. fritaget. Tallet er i provinsen faldet fra 117 til 97 og i hovedstaden fra 31 til 26.

Der er som her påvist et særdeles vægtigt materiale, der begrundet den højtærede finansministers initiativ. Filmsbranchen befinder sig virkelig i en overordentlig vanskelig situation. Det er da også helt klart, at enhver afgift af varer eller en afgift, der berører ganske bestemte erhverv, må tilpasses efter den bæreevne, varerne eller de pågældende erhverv har. Jeg tror ikke, at biografer eller danske filmsproducenter kan bære de dem pålagte byrder, i det hele taget af konkurrencemæssige grunde kan påtage sig afgifter fremover ud over de almindelige person- og selskabsskatter som alle andre.

En og anden vil måske spørge, om det ikke er ret ligegyldigt, om vi har en selvstændig dansk filmsproduktion, eller om antallet af biografer er 250 eller 450. Det berører relativt få mennesker, og de pågældende skal nok klare sig på anden måde. Hvad det sidste angår, tvivler jeg ikke om, at de vil kunne klare sig uden lovgivningsmæssigt initiativ, men det bliver så på helt andre områder. De præstationer, som danske filmsfolk i de seneste år under vanskelige arbejdsvilkår har ydet, viser klart, at vi har en sum af talenter, som endog set med

international målestok hævder sig fortræffeligt. Men det ville være mere end kortsynet, hvis man alene så på de få i branchen direkte engagerede; tænk blot på, hvilken betydning dansk filmsproduktion har for alle vore kunstnere, jfr. den henvendelse, folkettinget og finansministeren for nylig har fået fra Dansk Skuespiller Forbund.

Rent nationaløkonomisk har det også stor betydning at have en dansk filmsproduktion, da vel ca. $\frac{1}{3}$ af de film, der vises i biograferne, er danske; men såvel nationalt som kunstnerisk er det vel heller ikke uden betydning, at Danmark også på dette felt viser flaget og dermed kvaliteten.

Der er folk, der har sagt, at uanset den gode tendens i nærværende lovforslag, løser det på ingen måde filmsbranchens problemer, og at sagen alene er, at enten ophæver man hele forlystelsesskatten nu og straks, eller også ophæver man dansk filmsproduktion og forlænger biografbranchens døds kamp. Hvorvidt denne karakteristik er helt dækkende, tør jeg ikke afgøre, men om sagens alvor kan ingen tvivl herske, og for filmsproduktionen er vurderingen sikkert helt korrekt. Jeg har imidlertid vurderet den højtærede ministers forslag som et regeringsudspil, som vi i folketinget og i det kommende udvalg nøje kan drøfte; såvel hvad angår enkeltheder, som hvad angår principper, vil regeringen være forhandlingsvillig. De udtalelser, der er kommet til pressen, må kunne opfattes på samme måde.

Nedgangen i statens provenu dels direkte som følge af fradragsprocentens forhøjelse fra $\frac{1}{3}$ til 45 pct., dels som følge af ændret indtægtsfordeling mellem kommunerne og staten vil samlet blive på 6 mill. kr.; hertil kommer indtægtstab ved ophør af den øvrige forlystelsesafgift, der nu andrager i alt 8 mill. kr. En yderligere lettelse ud over det foreslåede vil ikke alene berøre statsfinanserne, men også være et ubehageligt minus for landets kommuner, i særlig grad de større kommuner med København i spidsen, hvor indtægtstab alene vil blive på over 5 mill. kr. De særlig berørte kom-